

حق مسکن کارگران ۳ میلیون تومان شد

شورای عالی کار در تازه‌ترین مصوبه خود، تصمیم مهمی در زمینه معیشت کارگران اتخاذ کرد و مبلغ حق مسکن را به ۳ میلیون تومان افزایش داد. این مصوبه پس از ۳ سال توقف و ثابت ماندن رقم مزایای مسکن کارگران، یک گشایش محسوب می‌شود. طبق جزئیات اعلام شده، مقرر شده است کارفرمایان این مبلغ جدید را از ابتدای بهمن‌ماه سال ۱۴۰۴ به کارگران خود پرداخت کنند. این موضوع برای تبدیل شدن به قانون، نیازمند ارسال و تصویب نهایی در هیات وزیران است. در صورت تصویب نهایی، حق مسکن کارگران برای ماه‌های پایانی سال (بهمن و اسفند) به جای ۹۰۰ هزار تومان فعلی، مبلغ ۳ میلیون تومان خواهد بود. گزارش‌ها حاکی است که اجرای این مصوبه به زمان تصویب هیات وزیران وابسته بوده و ماه‌های پیش از بهمن مشمول این افزایش نخواهند بود. لازم به ذکر است جلسه بعدی شورای عالی کار برای بررسی سایر موارد باقی‌مانده با تصمیم‌گیری‌های تکمیلی، به احتمال زیاد سه‌شنبه یا چهارشنبه برگزار خواهد شد تا روند بررسی و نهایی‌سازی تصمیمات با سرعت بیشتری ادامه یابد.

...

پیش‌بینی سازمان ملل از افزایش رشد و کاهش تورم اقتصاد ایران در ۲۰۲۶

دفتر امور اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل در گزارش جدید خود موسوم به «دورنما و وضعیت اقتصادی جهان» پیش‌بینی کرده است اقتصاد ایران در سال جاری میلادی وضعیت بهتری نسبت به سال قبل خواهد داشت. بر اساس برآورد این نهاد وابسته به سازمان ملل، اگرچه رشد اقتصادی ایران در سال ۲۰۲۵ به ۰٫۷ درصد کاهش یافته اما انتظار می‌رود رشد اقتصادی ایران در سال ۲۰۲۶ نزدیک به ۲ برابر این رقم شود و به ۱٫۳ درصد برسد. همچنین پیش‌بینی شده است رشد اقتصاد ایران در سال ۲۰۲۷ نیز افزایش یابد و به ۲٫۴ درصد برسد. ایران سال ۲۰۲۴ رشد اقتصادی ۳٫۷ درصدی را تجربه کرده بود. بر اساس گزارش اقتصاد معاصر، همچنین نرخ تورم در اقتصاد ایران طی سال ۲۰۲۶ نسبت به سال قبل کاهش خواهد یافت. در حالی که نرخ تورم در ایران طی سال ۲۰۲۵ به ۴۱ درصد افزایش یافته بود، انتظار می‌رود این نرخ در سال ۲۰۲۶ به ۳۵٫۴ درصد و در سال ۲۰۲۷ به ۲۲٫۵ درصد کاهش یابد. نرخ تورم ایران برای سال ۲۰۲۴ بالغ بر ۳۲٫۹ درصد اعلام شده است.

...

صدور کارت سوخت آنی شد

طرح صدور آنی کارت هوشمند سوخت با هدف کاهش هزینه‌های ملی، امنیت پایدار سوخت‌رسانی و صرفه‌جویی در زمان و هزینه متقاضیان کارت سوخت بهره‌برداری شد.

در این طرح، صدور آنی کارت سوخت با ثبت‌نام و مراجعه غیرحضوری به سامانه fcs.niopdc.ir به‌صورت کاملاً الکترونیکی انجام می‌شود و با استفاده از این سامانه تردهای لازم برای مراجعه و پیگیری‌های لازم برای صدور کارت سوخت از طریق فرآیند قبلی کاهش می‌یابد.

طرح صدور آنی کارت سوخت مسیر جدید خدمت‌رسانی سریع است که کاهش هزینه‌های ملی، امنیت پایدار سوخت‌رسانی، صرفه‌جویی در زمان و هزینه متقاضیان دریافت کارت سوخت و جلوگیری از سوءاستفاده‌های احتمالی با تولید تصادفی رمز برای هر کارت را به دنبال دارد. استفاده از دانش بومی با کمک نخبگان، سادگی و سهولت فرآیند جدید و درج باکیفیت اطلاعات پشت کارت از طریق لیزر از جمله ویژگی‌های شاخص این طرح است.

...

دیدار وزیر اقتصاد

با رئیس صندوق اوپک در عربستان

وزیر امور اقتصادی و دارایی کشورمان در جریان برگزاری دومین اجلاس اقتصادهای نوظهور که به میزبانی مشترک وزارت دارایی عربستان سعودی و صندوق بین‌المللی پول (IMF) برگزار شد، با عبدالحمید الخلیفه، رئیس صندوق اوپک برای توسعه بین‌المللی دیدار کرد.

در این دیدار طرفین ضمن مرور سوابق همکاری‌های جمهوری اسلامی ایران با صندوق اوپک، درباره تقویت زمینه‌های تأمین مالی پروژه‌های توسعه‌ای، بویژه در بخش‌های زیرساختی، انرژی و سرمایه‌گذاری مشترک در کشورهای در حال توسعه گفت‌وگو کردند. همچنین راه‌های گسترش تعاملات ایران با صندوق اوپک در چارچوب سیاست‌های اقتصادی کشور مورد تأکید قرار گرفت. اجلاس اقتصادهای نوظهور افلا با مشارکت وزرای دارایی، رؤسای بانک‌های مرکزی و مقامات ارشد اقتصادی کشورهای مختلف، به‌عنوان یک بستر بین‌المللی برای گفت‌وگو و تبادل نظر درباره مسائل کلان اقتصادی جهانی، چالش‌های مشترک اقتصادهای نوظهور و راهکارهای تقویت رشد پایدار و تاب‌آوری اقتصادی برگزار می‌شود. این اجلاس بر همکاری‌های چندجانبه، نقش نهادهای مالی بین‌المللی و هماهنگی سیاست‌های اقتصادی در مواجهه با تحولات جهانی تمرکز دارد.

فراز و فرود تورم اقتصاد ایران در نسبت با عدم توجه به تولید

راه خروج از ماریپیج تورمی

جهش‌ها همواره از محل تنش‌های ارزی و محدودیت‌های دسترسی دولت به منابع ارزی زده شده است. در این میان، اشتباه راهبردی زمانی رخ می‌دهد که سیاستگذار برای مهار این تنش، به سیاست‌های انقباضی پناه می‌برد که نتیجه‌ای جز کاهش تولید و تعمیق رکود نداشته است. غافل از اینکه درمان قطعی تورم نه در بالا بردن نرخ بهره، بلکه در گشودن گره‌های تولید و تسهیل رشد اقتصادی است.

نرخ ارز به مثابه پیشران جهش‌های تورمی

نوسان ارزی در ساختاری که بشدت به واردات کالاهای واسطه‌ای و سرمایه‌ای وابسته است، نقش یک کاتالیزور را ایفا می‌کند که تورم پنهان دهه‌های گذشته را به واقعیتی تلخ در سفره خانوارها تبدیل می‌کند. نکته حائز اهمیت در این فرآیند، شکل‌گیری یک ماریپیج مخرب میان نقدینگی و ارز است. به گونه‌ای که پس از جهش ارزی، به دلیل وابستگی شدید ساختار تولید به نهاده‌های خارجی، بنگاه‌های اقتصادی برای حفظ تداوم فعالیت خود با جهش هزینه‌ها روبه‌رو شده و تقاضا برای سرمایه در گردش بشدت افزایش می‌یابد.

برخلاف الگوهای رایج که صرفاً نقدینگی را عامل گرانی ارز می‌دانند، در ایران در بسیاری از مقاطع، این جهش نرخ ارز است که رشد نقدینگی را به اقتصاد تحمیل می‌کند. از این‌رو مهار نقدینگی به تنهایی و بدون حل مساله وابستگی تولید به نوسانات ارزی، نمی‌تواند راهگشای قطعی چالش تورم باشد و صرفاً به تعمیق رکود دامن می‌زند.

است؛ از نوسانات ناشی از اشغال نظامی در دهه ۲۰ و دوره‌های ثبات و نوسان تا دهه ۴۰ و در نهایت ورود به دوران «تورم‌های دورقمی ساختاری» از دهه ۵۰ و تا امروز که به یک «تعادل جدید» در کانال ۴۰ درصد رسیده است. از سوی دیگر، پرسش اصلی این است: آیا جهش‌های تورم چند دهه اخیر در ایران صرفاً زاییده رشد نقدینگی است؟ تحلیل‌های عمیق‌تر نشان می‌دهد هرچند نقدینگی سوخت موتور تورم در بلندمدت است اما جرقه اصلی

گروه اقتصادی:میراث ۱۰۰ ساله و تعادل‌های جدید تورم در اقتصاد ایران نه یک پدیده نوظهور، بلکه مهمانی ناخوانده و قدیمی است که بیش از نیم قرن است بر سفره ایرانیان سایه انداخته. بررسی سیر تاریخی تورم نشان می‌دهد ایران صاحب یکی از طولانی‌ترین دوره‌های تورم مزمن در بین کشورهاست اما برای درک چرایی این وضعیت، نباید به آمارهای کلان بسنده کرد. واقعیت این است که اقتصاد ایران طی قرن اخیر، ۴ ایستگاه متمایز را پشت سر گذاشته

بررسی ۴ دوره تاریخی تورم

۱- دوران تلاطم (۱۳۱۶ تا اوایل دهه ۱۳۳۰): در آن دوره تورم هنوز به یک بیماری مزمن تبدیل نشده بود. نوسانات شدید بودند اما ریشه در ساختار پولی نداشتند. جنگ دوم جهانی، فروپاشی اقتدار مرکزی پس از رضاشاه و اختلال شدید در زنجیره تأمین کالا (سمت عرضه)، باعث شد نرخ تورم گاه به بالای ۱۰۰ درصد برسد و گاهی هم منفی شود. در این بازه، تورم یک پدیده «واکنشی» به ثبات سیاسی بود.

۲- دوران مهار تورم با اهرم درآمدهای نفتی (۱۳۳۰ تا ۱۳۵۲):در فاصله سال‌های ۱۳۳۰ تا ۱۳۵۲، میانگین تورم ایران حدود ۵ تا ۶ درصد بود و این دوره به‌عنوان مقطعی از ثبات نسبی قیمت‌ها شناخته می‌شود. با این حال بخش مهمی از این ثبات در بستر افزایش درآمدهای نفتی و دسترسی دولت به منابع ارزی شکل گرفت. دولت با استفاده از ارز نفتی توانست کمبودهای عرضه داخلی را از طریق واردات جبران کرده و از فشارهای تورمی بکاهد. تثبیت نرخ ارز نیز در این فرآیند نقش لنگر اسمی را ایفا می‌کرد. هرچند رشد تولید و برخی سیاست‌های مالی نیز مؤثر بودند اما پیوند میان ثبات قیمت‌ها و دسترسی به منابع ارزی در این دوره تقویت شد؛ الگویی که در

گره اصلی کار کجاست؟

بسیاری از تحلیلگران در کنترل تورم تنها بر «کنترل نقدینگی» و «رفع ناترازی بودجه» تأکید دارند. بی‌تردید، انضباط مالی دولت و استقلال میان‌مدت بانک مرکزی برای جلوگیری از چاپ پول بی‌رویه ضروری است اما این تمام ماجرا نیست. گره اصلی کار که اغلب نادیده گرفته می‌شود، تسهیل رشد اقتصادی، افزایش تولید و توزیع بهینه منابع است. تورم به زبان ساده، عدم تناسب میان حجم پول و حجم کالا و خدمات است. سیاست‌گذاری که فقط به فکر کاهش حجم پول باشد اما همزمان با موانع قانونی، بروکراتیک و بانکی دست و پای تولیدکننده را ببندد، در واقع در حال تضعیف سمت عرضه است.

وقتی رشد واقعی اقتصاد کاهش یابد (اتفاقی که در سال‌های اخیر رخ داده)، حتی نقدینگی کم هم می‌تواند دور سیاستی از تورم‌زایی باشد. بنابراین برای خروج دائمی از فاز تورم ۴۰ درصدی، اولویت باید «رشد تولید» باشد؛ تولیدی که افزایش یابد، نقدینگی موجود در بازار را جذب کرده و به جای تخریب، به ساختن ارزش افزوده منجر می‌شود. توزیع درست منابع و حذف رانت‌های

غیرتولیدی، گام دومی است که اجازه می‌دهد نقدینگی به سمت بخش‌های مولد هدایت شود.

همچنین یکی از خطاهای استراتژیک در سیاست‌گذاری اقتصادی سال‌های اخیر، نگاه تک‌بعدی به ابزارهای پولی و استفاده کورکورانه از «نرخ بهره» برای مهار تورم، بدون در نظر گرفتن ظرفیت‌های واقعی بخش تولید است. اگرچه بر اساس منطق متعارف اقتصادی، بالا بردن نرخ بهره ابزاری برای جمع‌آوری نقدینگی و کنترل تقاضا محسوب می‌شود اما نسخه انقباضی در اقتصادی که با پدیده «تورم رکودی» دست و پنجه نرم می‌کند، لزوماً به نتایج مطلوب ختم نمی‌شود. در چنین شرایطی، برخورد مکانیکی با نرخ بهره می‌تواند نه‌تنها مسیر مهار تورم را مسدود کند، بلکه خود به محرکی برای تعمیق بحران تبدیل شود. تمرکز بر سیاست‌های انقباضی شدید، از ۳ کانال مجزا می‌تواند منجر به تشدید فشارهای تورمی شود. نخست آنکه با محدود شدن دسترسی بنگاه‌ها به منابع بانکی و افزایش نرخ بهره، واحدهای تولیدی در تأمین «سرمایه در گردش» با کاستی مواجه شده و تیراز تولید آنها بشدت افت می‌کند. از سوی

وابستگی به نفت و ماریپیج تورمی

تحلیل تاریخی نشان می‌دهد در دهه‌های ۵۰ و ۸۰، ایران دوران وفور درآمدهای نفتی را تجربه کرد. در آن دوره‌ها میانگین رشد نقدینگی بسیار بالا بود (بالای ۲۷ درصد) اما تورم در سطح ۱۵ درصد مهار شده بود. چرا؟ چون دولت با دلارهای نفتی، بازار را از کالاهای وارداتی اشباع کرده و نرخ ارز را سرکوب کرده بود. این تجربه یک درس بزرگ برای امروز دارد و آن این است که آن مهار تورم «پایدار» نبود. چون بر پایه تولید داخلی شکل نگرفته بود، بلکه بر پایه ارزپاشی بود. به محض اینکه در سال ۹۷ درآمدهای نفتی افت کرد، تلم آن نقدینگی انباشت شده که سال‌های ۹۲ تا ۹۶ پشت سد نرخ بهره بالا و بازارهای سرمایه‌ای پنهان شده بود، مانند بهمن بر سر اقتصاد خراب شد. از سال ۱۳۹۷ به بعد، ماهیت رابطه کلاسیک میان نقدینگی و تورم در اقتصاد

جمع‌بندی و راهبردها

عبور از تله تورم مزمن و دست‌یابی به ثبات پایدار، نیازمند گذار از نگاه تک‌بعدی پولی به یک رویکرد جامع و چندبعدی است که ریشه‌های تورم را در ساختار سیاسی، پیوندهای بین‌المللی و بویژه «بنیه تولیدی» کشور جست‌وجو می‌کند. در این مسیر، هر گونه اصلاح ساختاری در بودجه یا سیاست‌های پولی باید با «پیوست حمایت از عرضه» تدوین شود. به گونه‌ای که جبران کسری بودجه دولت به قیمت دست‌اندازی به منابع بانکی یا فشار مالیاتی بر بخش مولد تمام نشود و سیاست‌های انقباضی، خطوط تولید را به کام تعطیلی نکشانند. حقیقت

آن است که تورم پیش از آنکه صرفاً یک متغیر پولی باشد، پدیده‌ای روانشناختی و متأثر از «اعتماد عمومی» است. لذا تا زمانی که افق روشنی از ثبات تولید و اشتغال ترسیم نشود و اعتبار سیاستگذار نزد افکار عمومی بازسازی نشود، انتظارات تورمی فروکش نخواهد کرد و ابزارهای متعارفی چون نرخ بهره، کارکرد خود را از دست خواهند داد. در همین راستا، مدیریت هوشمندانه انتظارات باید از کانال «ثبات‌بخشی به نرخ ارز» دنبال شود اما نه از مسیر خطا زمای سرکوب ارزی، بلکه از طریق

بهبود دیپلماسی اقتصادی و تقویت منابع در دسترس جهت مدیریت بهینه در بازار ارز. اگر اقتصاد ایران بتواند موانع بروکراتیک و پولی سد راه تولید را مرتفع کند، نقدینگی از یک «شوک مخرب» به یک «پیشران توسعه» تغییر ماهیت خواهد داد. این تنها مسیر گریز از تعادل تورم ۴۰ درصدی و بازگشت به میانگین بلندمدت طی دهه‌های اخیر است؛ مسیری که در آن رشد تولید، فشار جهش‌های ارزی بر سفره مردم را خنثی کرده و ثبات را به بطن ساختار اقتصادی کشور بازمی‌گرداند.